

ק"א:

[illegible]

רבינו גרשום

אסור לחנוך בה רוחת:
 או אינא כי דוגי. כל
 שמשימין תחת השמיר
 לכלב בה השומן אשר
 משום אמר: אכבד: ויִסֵּס
 מדגה דרשדא. כלומר
 שמשימין כל תחת השמן
 לכלב בה את השומן.
 דברא שכן אלא
 מתערב בהי שומן אלא
 שן לתחת ומישראל כל
 השומן ולי אלא דם אבל
 דמא דכבדא קפ' ומתערב
 בהי שן אסור: ואסור
 לחנוך כן. כלומר מתמחא
 דהוא רוחת ויהי דם
 שסבבין: צנן אמיר לה
 עלה דהתח. הסבין אסור
 בלאו בה רוחת. כלומר
 דמתחא ורוחא בלע
 דהם שבעיה: שסאל
 לשמיה דמר אמר לה
 הוא רוחת. כלומר
 מתחא מלה בקעה
 דהם: ככוש רחי הוא
 כוכביש לענין בירושל
 עובדי כוכבים אדא עובד
 כוכבים ככוש שיתק
 כאילו ככוש: צנן
 שחתה סבבין שחתך
 בה: מותר לאכול אותו
 צנן כוחת. מ"ש (אמר
 אבי' אה' הוריתא כל
 אמר) אמר עירה שמח
 בה בש' אסור לאכל
 רוחת האמיר: מחמת מלה
 בלע קעה דהוא רוחא
 לענין סבין מילין צנן:
 אמר אבי' אה' הוריתא
 בלע. כלומר סבין בלע
 דהוריתא הבש' שסות
 לאכול אבל הקעה בלע
 דם דאסור: סוף
 איסור קל בלע אכיל.
 כלומר כי חתך הצנן
 סבבין ויש בו טעם שש
 רובע צנן מחמת הוריתא
 בלע אכיל לה כוחת
 איסורא אכיל. האי אפשר
 ליתמימה (ל' דאעמיה
 אכל: מ' קטילא. אופה:
 דגם שילע בקעה. כלומר
 קעה שאכלין בלע הבשיל
 בלע בש' אסור לאכול
 כוחת בעקרה שיש בו טעם
 טעם בש' צנן טעם בה
 צנן טעם בה. שישא.
 קלוריה: בעצא. כלומר
 קעה: א"ל רחי מר
 משפעה: דהוא רוח בה
 אבא: אוא עבדי כשסאל.
 אומר דגם שילע בקעה
 מותר לאכול כוחת:

(א) צ"ל והוא לא אפשר
לחטותיה ואי אכיל דם.

כל הבשר פרק שמיני חולין

דעם זאגט דער אב"י
קראמל: **אמר** אביי
דהוי נותן טעם צו נותן
מיה דחשיב ליה חד טעמא

שפידי כבדא עילוי בש
מרבנן אימר דאמור
מי אמור ואי איכא
כבדא נמי אסיד ומ"
דבשרא שכן דמא
נחמן אמר שמואל א'
לחתוך בה רותח א'
הדחה ואמרי לה לא
יחודה אמר שמואל א'

דאסירא שמואל מליח
ישראל הוּא כמבושל כי
מלות אינו ברותה
אב"י הא דרבינא
דמי' ר' אמי תלמי
מכרי רבי אמי תלמי
מעמא חברה לאו
מיניה דר' יוחנן דאמר
יתבי כהנא אחת
דרב רונא ויתיב וקאי
בשר אמור לאכול ב'
בסנין מותר לאכלוי
אמר אב"י האי התירא
בלע א"ל רבא כי בללא
האי התירא דאי
דאסירא קאביל אלא
למעמיה והאי לא
רב פפא לרבה ולפי
כי לא יתני ^(ד)קרובא
יבישל בה חלב ואם
בנה תרומה לא יבש
בנותן מעט ואמרין
לה כהן אלא בשר

וְאִתְּמַר לֵן לִישְׁמִיחָא
 זַנָּא קְפִילָא: אִתְּמַר
 שְׂמוּאֵל אִמֵּר מוֹתֵר
 לְ מוֹתֵר נֹתֵן טַעַם בְּרֵי
 חֲמֹר דְּרַב אִקְלַע לְבִי
 כְּנַעֲנָא בְּתֵר הֵכִי וְ
 יִהְיֶה טַעְמָא כּוּלִי אִלָּא
 מוֹתֵר קָאִים קָמִיה דְּמֹר
 כּוֹתֵחַ יִהְיֶה לִּיה וְלֹא:
 קָמִיה דְּרַב א"ל הָדָר
 דְּלִיסְפִי לִי מִיָּד (ס)
 בְּהַאי גִּיסָא דְּמִבְּרָא
 שְׁעֵלוּ בְּקַעְרָה וְאֵכֵל
 וְאֵכֵל וְלֹא בְּרִיךְ מֹר
 יִהְיֶה יִתְמָא עֵבֶר רֶכֶךְ
 לְ לַחֲבִירָה אֲנָא כְּר'
 מֵאֵכֵל הִיּוּן פּוֹטֵר
 גִּיסָם שְׁעֵלוּ בְּקַעְרָה
 בְּשֵׁר אֲסוּר לְאוֹכֵל

וּלְיִשְׁכָּתוֹ הָיָה לֵבִי: דְּלִיסְפִּי לִי מִיַּד דְּ
וּלְיִשְׁכָּתוֹ הָיָה לֵבִי: דְּלִיסְפִּי לִי מִיַּד דְּ
וּלְיִשְׁכָּתוֹ הָיָה לֵבִי: דְּלִיסְפִּי לִי מִיַּד דְּ

אמר כמה יהיה האי
בנן דיעבד לכתחלה
י דוגי בשרא עילוי
מדמא דבשרא דמא
בדא קפי אמר רב
כין ששחט בה אסור
אמרי לה (ב) בעינא
עיא הדחה אמר רב
יהיה שמלח בה בשר
שחט בשרא דמא

הוא כרותה א"ל יוחנן
בבוש אינו כמבושל
ליתא דההיא פינא
כיה בשרא ותבריה
דר' יוחנן הוה מאי
שום דשמינא ליה
לית הרי הוא כרותה
דרב יהודה קמיה
דקערה שטלה בה
רותא וצנון שחתכו
בכותח מאי טעמא
בלע והאי איסורא
היתרא מאי הוי סוף
לידי איסורא הוא
מר רבא האי אפשר
למטעמיה א"ל
קפלא ארמאה
בבושל בה בשר לא
שול בשל מעם בשל
בה חולין ואם בשל
שלמא תרומה מעים
שלב מאן מעים לה

פירא חיל' ליפעמיה
 גנים שעלו בקערה
 נלן בכותח רב אמר
 "הוא וזה דרב" ¹⁰ לאו
 ב שמי בר חייא בר
 ליה בשולא כוונה
 ולא אשאר שאתי התם
 שמואל אייתו לקמיה
 ל א"ל ¹¹ לרבך יחיבי
 מר משמעתיה א"ל
 סבירא לי רב הונא
 וחד כהאי גיסא
 למר אייתו ליה
 לחבריה ¹² יתמא
 מר א"ל לחבריה
 סבירא לי ¹³ דתני
 מיני משקין אמר
 לאוכלן בכותח
 כותח וה"מ צנון
 דאנב

מכירה לי. לא היו דברים
מאז: דברים הבאים
הסעודה דיון דאין ליפתן

הכבד יהיה עלינו: כי דונו.
 עשין לאחורין והוא נקרא
 נמי אסור. לפי שם
 נבלי: וכן מדמה בדשלה.
 דם הבשר כשאין שם כבד
 בשמות ואט אובלין אותו:
 בדשלה שכן. יורד לשליל
 מן קפ תכלה ומימין לתוך
 ה' הדמויות ששוליים: קפי.
 דם כמז (מלכס 3) ירף
 מתמזגת וקפא שם פרחו.
 כבד לתדון למעלה וקפא: ללל
 שם וערב) ואם לא קרש
 קמה קרש דם הוא מנא
 לקדשה קרש שמי ארבי
 כיון ששטת ב' ארבי

[illegible]

עַה דָּס: סוּף סוּף הָאִי
יְיִדִּי אִיסוּרָא אִיסִי. כְּשִׁנְתִּנוּ
אִי. זֶנוּן אִפְשָׁר לֹו לְיִשְׂרָאֵל
קֹודֶם שִׁתְּנִנוּ בְּכוּתָא וְהָאִי
אָמַר כְּגוֹן שְׁטַעֲמִי בַּחֲלָה
בֹּו טַעַם שְׁמוּנִית: וְהָאִי.

ה' לא אפשר למעטמיה:
ר הוא הלך אין לו תקנה
קפילא. נחמה עובד
ה' קפילא. דחזור לאכול
דבליח קפילא: דגיס
ר. מן הללו כשהיו רוחמן
הקערה שאלנו זה בשר:
ועל כדכח. למי שהשכר
טעם: וכן טעם ב' וטעם
הוא. וכן היו מנשלים
ממש היה אסור לאכול
ממי מודה שמואל שאסור
רוחם בקערה ונתן טעם
בבשר גמור אלף קל על יד
הינה בשר אלה שיש
טעם וואינה בבשר: שיש.
וסממנים: בלע. קערה:
לא. בלע קערה לאחד
י יביע טעמא. בקערה:
שחור ונתן טעם בבישול.
עס סכר דלית ליה לר
עס דנתיב טעם מן

רצ שלמדת ממנו שאסור:
יִסָּא דמברא דסורא. שהיה
ללומר הרגילים לבא לאחר
וטרחתן: יסמא. בלא דעת:

מסורת הש"ס

[illegible]

הנהות הב"ח

(א) נמ' אחרי לה בעי
הדחה וכו' לא בעי הדחה:
(ב) שם הליספי לי מדי
דלא קבירא:

לעזי רש"י

איגרי"ש. פירות.
חמיצות.

מוסף רש"י

מליה הרי הוא כרותה
וכבוש הרי הוא
כמבושל. ראה לעיל כ. ז.
תרומה כז ואם בשל
בנותן טעם. ואסרין
החולין לרס ונאסרין
צוה. טעים לה כהן.
ששנים מותרין לו, החולין
והטהורים וטעם יתאם.
גאל דעת וצדק יתאם.
פטרפה כל מיני מאכל.
כן לפיכך נא לאחריה
(בברכות סא.)

שיטה מקובצת

6) סבין ששחט בה, גיב
ע"י תוס' לעיל דף ח' ע"ב:
7) פי' ריבין חתנו, גיב ע"י
תוס' ובחים דף ע"ו ע"א: